

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Polański
Sędziowie:	SSA Marek Długosz (spr.) SSA Krzysztof Marcinkowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Barbara Bolek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 roku sprawy

A. G. (1), T. F. (1), M. B. i S. C.

oskarżonych z art. 258§1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora co do oskarżonych T. F. (1), M. B. i S. C. oraz obrońców oskarżonych A. G. (1) i S. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 czerwca 2013 roku sygn. akt III K 341/10

I. Uchyła zaskarżony wyrok w całości w odniesieniu do oskarżonego T. F. (1) i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

II. Zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych A. G. (1) i S. C. w ten sposób, że:

1. uchyła orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny zawarte w ust. VI wyroku oraz o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w ust. XVII wyroku,
2. uniewinnia oskarżonego S. C. od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt I aktu oskarżenia, a przypisanego w ust. I wyroku i w tej części kosztami procesu obciąża Skarb Państwa,
3. eliminuje z opisu czynów przypisanych oskarżonemu S. C. w ust. XII, XIV, XV i XVI wyroku ich popełnienie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ust. XII wyroku eliminuje z podstawy wymiaru kary grzywny art. 33 § 2 i § 3 k.k., a w ust. XIV wyroku z podstawy skazania art. 65 § 1 k.k.,
4. uchyła zaskarżony wyrok w ust. III i IV i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania,
5. eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w ust. I zwrot „od nieustalonego dnia 2001 roku do nieustalonego dnia września 2006 roku”, zwrot „w znacznych ilościach”, oraz zwrot „S. C. zajmował się

wprowadzaniem do obrotu środków odurzających, kradzieżami z włamaniem, wymuszaniem okupu za uprzednio skradzione rzeczy, wprowadzaniem do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego po uprzednim oczyszczeniu go”,

6. w ramach czynu zarzuconego oskarżonemu A. G. (1) w pkt IV aktu oskarżenia, a przypisanego w ust. V wyroku, uznaje go za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia po 21 czerwca 2002 roku w bliżej nieustalonej miejscowości pomógł w zbyciu nieustalonej do chwili obecnej osobie plotera drukującego firmy (...) o wartości 10.000 złotych, wiedząc, że pochodzi on z czynu zabronionego, to jest występku z art. 291 § 1 k.k. i za to, na mocy powołanego przepisu oraz art. 33 § 2 i § 3 k.k., wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

7. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu A. G. (1) za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa orzeka wobec tego oskarżonego karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

8. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu S. C. za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa orzeka wobec tego oskarżonego karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

9. wymienione w ust. VII i XVIII wyroku okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zalicza oskarżonym A. G. (1) i S. C. na poczet kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych niniejszym wyrokiem.

III. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie, w tym w całości wobec oskarżonego M. B., i zwalnia oskarżonych A. G. (1) i S. C. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a w odniesieniu do oskarżonego M. B. kosztami tymi obciąża Skarb Państwa;

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. L. kwotę 738 złotych (siedemset trzydzieści osiem), w tym podatek VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu S. C. w drugiej instancji.

Sygn. akt II AKa 220/13

UZASADNIENIE

I

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie oskarżył A. G. (1), T. F. (1) i S. C. o to, że:

I. od nieustalonego dnia lipca 1999 roku do nieustalonego dnia września 2006 roku przy czym: A. G. (1) od nieustalonego dnia 2002 roku do września 2006 roku, T. F. (1) od nieustalonego dnia maja 2002 roku do 23 września 2007 roku, S. C. od nieustalonego dnia pod koniec 2005 roku do końca marca 2006 roku w K., C. i na terenie innych miejscowości województwa (...) i (...) oraz na terenie Republiki Ukrainy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. F., w skład której wchodził: G. G., D. K., P. L. (1), T. F. (2), T. M., R. R., D. R. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, odnośnie których toczy się odrębne postępowanie, mającej na celu popełnienie szeregu przestępstw polegających między innymi na przemyśle, wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom, wbrew przepisom ustawy znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy i marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy a nadto na nabywaniu, przewożeniu i przemyśle na terytorium Republiki Ukrainy w celu wpuszczenia w obieg fałszywych pieniędzy w postaci banknotów o nominale 100 euro, 100 dolarów USA i innych nadto na wprowadzaniu do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego po jego uprzednim oczyszczeniu i oznaczeniu podrobionymi znakami akcyzy oraz na dokonywaniu kradzieży z włamaniem oraz wymuszeń okupu w zamian za zwrot uprzednio skradzionych rzeczy, przy czym D. F. wydawał polecenia oraz zezwolenia poszczególnym członkom grupy na prowadzenie działalności przestępczej na podległym mu terenie, prowadził działalność logistyczną

- zapewniał środki finansowe niezbędne do prowadzenia przestępczej działalności, zajmował się zaopatrzeniem w hurtowe ilości narkotyków kierowanej przez siebie grupy, zapewniał bezpieczeństwo poszczególnym członkom grupy - organizował pomoc finansową dla zatrzymanych członków grupy, wymuszał posłuszeństwo poszczególnych członków grupy poprzez zastraszanie i pobicia, natomiast G. G. i T. F. (2) zajmując wyższy poziom w hierarchii grupy przestępczej zajmowali się egzekwowaniem posłuszeństwa pośród członków grupy oraz zajmowali się egzekucją należności a nadto wspólnie z D. K., P. L. (1), D. R., T. F. (2), R. R., T. M., D. T., A. P., S. C., M. G. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami zajmowali się nabywaniem, przewożeniem i przemytem na terytorium Republiki Ukrainy w celu wpuszczenia w obieg fałszywych pieniędzy w postaci banknotów o nominale 100 euro, 100 dolarów USA oraz przemytem, w tym A. G. (1) wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem innym osobom środków odurzających i substancji psychotropowych w znacznych ilościach jak również wprowadzaniem do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego po jego uprzednim oczyszczeniu i oznaczeniu podrobionymi znakami akcyzy, a nadto G. G., D. R., T. F. (2), R. R., P. L. (1), T. M., D. T., A. P., M. S., R. W. oraz inne ustalone i nieustalone osoby zajmowali się kradzieżami z włamaniem oraz wymuszaniem okupu za zwrot uprzednio skradzionych rzeczy,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.,

/.../

a nadto A. G. (1) o to, że:

III. w bliżej nieustalonym okresie czasu, od września 2005 roku do września 2006 roku w C., K. i w innych miejscowościach (...) i województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. F., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu:

1. w bliżej nieustalonym okresie czasu od września 2005 roku do września 2006 roku w C. i innych miejscowościach (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. G. i T. F. (2), odnośnie których skierowano w odrębnym postępowaniu akt oskarżenia oraz innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wprowadzał do obrotu miesięcznie znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 5.000 gramów amfetaminy, co najmniej 10.000 sztuk tabletek ekstazy oraz środków odurzających w postaci co najmniej 1.000 gramów marihuany, którą przekazywał bezpośrednio G. G. i T. F. (2) oraz innym ustalonym osobom, w celu dalszej jej dystrybucji,

2. w bliżej nieustalonym okresie czasu we wrześniu 2006 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, odnośnie których skierowano w odrębnym postępowaniu akt oskarżenia i innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim przyjęciu pieniędzy w kwocie 20.000 złotych od G. G. i T. F. (2), pochodzących z napadu rabunkowego na osobę D. S., nabył od innej dotychczas nieustalonej osoby w celu wprowadzenia do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 1.500 gramów oraz co najmniej 2.000 sztuk tabletek ekstazy, w celu ich dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IV. w okresie od bliżej nieustalonego dnia po 21 czerwca 2002 roku w C., J. i innych miejscowościach (...) i województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł w zbyciu nieustalonej do chwili obecnej osobie plotera drukującego firmy (...) o wartości 10.000 złotych, wiedząc, że pochodzi z czynu zabronionego, a to kradzieży z włamaniem zaistniałej z 20/21 czerwca 2002 roku w K. przy ul. (...) do pracowni usług dekoratorskich

(...) T. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

a nadto T. F. (1) o to, że:

V. w nieustalonym okresie od maja 2002 roku do 23 września 2007 roku w C., K.i w innych miejscowościach (...)i województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. F., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), G. G.i T. F. (2), odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu oraz innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 2.000 gramów amfetaminy, co najmniej 10.000 sztuk tabletek ekstazy oraz środków odurzających w postaci marihuany, którą przekazywał nieustalonym osobom w celu dalszej jej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

a nadto M. B. o to, że:

VI. w bliżej nieustalonym okresie czasu od marca 2004 roku do sierpnia 2005 roku i od listopada 2005 roku do lutego 2006 roku w K., Z. i innych miejscowościach (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, co najmniej kilkadziesiąt razy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci kokainy, przekazując ją P. L. (1) każdorazowo w ilości co najmniej 2 do 5 gramów oraz oskarżonemu w odrębnym postępowaniu K. W. każdorazowo, co najmniej od 5 do 20 gramów, a nadto wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o nieustalonej wadze o wielkości "jednolitrowego worka z mlekiem", a nadto nabył za pośrednictwem P. L. (1) od A. J. w celu dalszej dystrybucji, co najmniej 250 gramów marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

/.../

a nadto S. C. o to, że:

VIII. w okresie od bliżej nieustalonego dnia pod koniec 2005 roku do końca marca 2006 roku w K., C. i innych miejscowościach województwa (...) i (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. M., P. L. (1), odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie nabywał w celu dalszej dystrybucji znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, które następnie wprowadzał do obrotu w ilości do jednego kilograma amfetaminy miesięcznie,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IX. w okresie od marca 2006 roku do kwietnia 2006 roku w K., O., C. i innych miejscowościach woj. (...) i (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu:

1. w dniu 31 marca 2006 roku w O.przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1), T. M., odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po wcześniejszym wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki (...)o nr rej. (...)i zerwaniu stacyjki opisanego pojazdu, dokonał jego kradzieży w celu przywłaszczenia o wartości około 10.000 złotych na szkodę M.i A. G. (2),

2. w dniu 06 kwietnia 2006 roku w C.przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1), T. M., odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po wcześniejszym wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki (...)nr rej (...)i zerwaniu stacyjki opisanego pojazdu, dokonał jego kradzieży w celu przywłaszczenia o wartości około 11.000 złotych na szkodę W. W.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

X. w bliżej nieustalonym dniu kwietnia 2006 roku w O.i innych miejscowościach województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. G.i P. L. (1), T. M., odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania, zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej żądał od W. W.w zamian za zwrot uprzednio skradzionego samochodu marki (...)nr rej. (...)pieniędzy w wysokości 2.000 złotych, jednak pomimo wypłacenia żądanej kwoty samochodu nie zwrócono właścicielowi, nadto kilka dni później za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny ponownie żądał od W. W.w zamian za zwrot uprzednio skradzionego samochodu marki (...)nr rej. (...)pieniędzy w wysokości 1.500 złotych, które następnie podzielił dla G. G., T. M.i T. F. (2),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XI. w okresie od października 2005 roku do kwietnia 2006 roku w C., N.i innych miejscowościach woj. (...)i (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z G. G., P. L. (1), T. F. (2), odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu oraz innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wprowadził do obrotu gospodarczego co najmniej 1.300 litrów alkoholu przemysłowego, po jego uprzednim oczyszczeniu, konfekcjonowaniu i oznaczeniu podrobionymi znakami akcyzy w ilości wskazującej na przeznaczeniu do działalności gospodarczej, przy czym G. G., R. R., P. L. (1)i T. F. (2)zajmowali się zaopatrywaniem grupy w nielegalny alkohol, produkcją i konfekcjonowaniem nielegalnego alkoholu oraz magazynowaniem a nieustalone osoby, zajmowały się jego dystrybucją na terenie C., J.i innych miejscowości,

tj. o przestępstwo z art. 13 i 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.) przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

II

Sąd Okręgowy w Krakowie, wyrokiem z dnia 10 czerwca 2013 roku (sygn. akt III K 341/10):

I. orzekając w zakresie czynu zarzuconego w punkcie I aktu oskarżenia, uznał oskarżonych A. G. (1)i S. C.za winnych tego, że od nieustalonego dnia 2001 roku do nieustalonego dnia września 2006 roku, przy czym A.

G. (1) od nieustalonego dnia września 2005 roku do września 2006 roku, S. C. od nieustalonego dnia listopada 2005 roku do kwietnia 2006 roku w K., C. i na terenie innych miejscowości województwa (...) i (...) oraz na terenie Republiki Ukrainy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. F. do nieustalonego dnia maja 2006 r., w skład której wchodził: G. G., D. K., P. L. (1), T. F. (2), T. M., R. R., D. R. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, odnośnie których toczy się odrębne postępowanie, mającej na celu popełnienie szeregu przestępstw polegających między innymi na przemyśle, wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom, wbrew przepisom ustawy znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy i marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy a nadto na nabywaniu, przewożeniu i przemyśle na terytorium Republiki Ukrainy w celu wprowadzenia w obieg fałszywych pieniędzy w postaci banknotów o nominale 100 euro, 100 dolarów USA i innych, nadto na wprowadzaniu do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego po jego uprzednim oczyszczeniu i oznaczeniu podrobionymi znakami akcyzy oraz na dokonywaniu kradzieży z włamaniem oraz wymuszeń okupu w zamian za zwrot uprzednio skradzionych rzeczy, przy czym D. F. wydawał polecenia oraz zezwolenia poszczególnym członkom grupy na prowadzenie działalności przestępczej na podległym mu terenie, prowadził działalność logistyczną - zapewniał środki finansowe niezbędne do prowadzenia przestępczej działalności, zajmował się zaopatrzeniem w hurtowe ilości narkotyków kierowanej przez siebie grupy, zapewniał bezpieczeństwo poszczególnym członkom grupy - organizował pomoc finansową dla zatrzymanych członków grupy, wymuszał posłuszeństwo poszczególnych członków grupy poprzez zastraszanie i pobicia, natomiast G. G. i T. F. (2) zajmując wyższy poziom w hierarchii grupy przestępczej zajmowali się egzekwowaniem posłuszeństwa wśród członków grupy oraz zajmowali się egzekucją należności a nadto wspólnie z D. K., P. L. (1), D. R., T. F. (2), R. R., T. M., D. T., A. P., M. G. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami zajmowali się nabywaniem, przewożeniem i przemysem na terytorium Republiki Ukrainy w celu wprowadzenia w obieg fałszywych pieniędzy w postaci banknotów o nominale 100 euro, 100 dolarów USA oraz przemytem, A. G. (1) zajmował się wprowadzaniem do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych w znacznych ilościach, S. C. zajmował się wprowadzaniem do obrotu środków odurzających, kradzieżami z włamaniem, wymuszaniem okupu za uprzednio skradzione rzeczy, wprowadzaniem do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego, po uprzednim oczyszczeniu go, a nadto G. G., D. R., T. F. (2), R. R., P. L. (1), T. M., D. T., A. P., M. S., R. W. oraz inne ustalone i nieustalone osoby zajmowali się kradzieżami z włamaniem oraz wymuszaniem okupu za zwrot uprzednio skradzionych rzeczy, co stanowi występki z art. 258 § 1 k.k., i na mocy powołanego przepisu wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności a oskarżonemu S. C. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oskarżonego T. F. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., i w tym zakresie, na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k., kosztami procesu obciążył Skarb Państwa,

III. orzekając w zakresie punktu III aktu oskarżenia, oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu od września 2005 roku do września 2006 roku w C. i innych miejscowościach (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. F., a w szczególności działając wspólnie i w porozumieniu z G. G. i T. F. (2), odnośnie których skierowano w odrębnym postępowaniu akt oskarżenia oraz innymi nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz planu działania zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu wprowadzał do obrotu miesięcznie znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 5.000 gramów amfetaminy, co najmniej 10.000 sztuk tabletek ekstazy oraz środki odurzające w postaci co najmniej 1.000 gramów marihuany, którą przekazywał bezpośrednio G. G. i T. F. (2) oraz innym ustalonym osobom, w celu dalszej jej dystrybucji, co stanowi występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 150 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych,

IV. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku, numer 179, poz. 1485 z późn. zm.) orzekł od oskarżonego A. G. (1) na rzecz Monar z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 5.000 złotych,

V. oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia po 21 czerwca 2002 roku w C., J. i innych miejscowościach (...) i województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł w zbyciu nieustalonej do chwili obecnej osobie plotera drukującego firmy (...) o wartości 10.000 złotych, wiedząc, że pochodzi z czynu zabronionego, a to kradzieży z włamaniem zaistniałej z 20/21 czerwca 2002 roku w K. przy ul. (...) do pracowni usług dekoratorskich (...) T. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, co stanowi występki z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na mocy art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych,

VI. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych w pkt I, III, V wyroku wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a w miejsce jednostkowych kar grzywnien wymierzonych w pkt III i V wyroku orzekł karę łączną 170 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych,

VII. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. G. (1) na poczet orzeczonej w punkcie VI wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24 września 2007 roku do dnia 21 listopada 2008 roku,

VIII. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oskarżonego T. F. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt V aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i w tym zakresie, na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k., kosztami procesu obciążył Skarb Państwa,

IX. orzekając w zakresie zarzutu VI aktu oskarżenia, uznał oskarżonego M. B. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu od końca listopada 2003 roku do sierpnia 2005 roku i od listopada 2005 roku do marca 2006 roku w K., Z. i innych miejscowościach (...), w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci kokainy, przekazując ją kilkakrotnie P. L. (1) każdorazowo w ilości co najmniej 2 do 5 gramów oraz kilkakrotnie oskarżonemu w odrębnym postępowaniu K. W. każdorazowo, co najmniej od 5 do 20 gramów, a nadto wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci marihuany o nieustalonej wadze o wielkości "jednolitrowego worka z mlekiem", a nadto nabył za pośrednictwem P. L. (1) od A. J. w celu dalszej dystrybucji 250 gramów marihuany, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i na mocy art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych,

X. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku, numer 179, poz. 1485 z późn. zm.) orzekł od oskarżonego M. B. na rzecz Monar z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 2.000 złotych,

XI. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. B. na poczet orzeczonej w punkcie IX wyroku kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24 grudnia 2007 roku do dnia 9 października 2008 roku,

XII. orzekając w zakresie zarzutu VIII aktu oskarżenia, uznał oskarżonego S. C. za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2005 roku do końca marca 2006 roku w K., C. i innych miejscowościach województwa (...) i (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. M., P. L. (1), odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie nabywał w celu dalszej dystrybucji substancje psychotropowe w postaci 295 gram amfetaminy, które następnie wprowadzał do obrotu, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i na mocy art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 30 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych,

XIII. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku, numer 179, poz. 1485 z późn. zmianami) orzekł od oskarżonego S. C. na rzecz Monar z siedzibą w W. nawiązkę w kwocie 1.000 złotych,

XIV. orzekając w zakresie zarzutu IX aktu oskarżenia, uznał oskarżonego S. C. za winnego tego, że w dniu 31 marca 2006 roku w O. przy ul. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a w szczególności wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1), T. M., odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po wcześniejszym wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki (...) o nr rej. (...) i zerwaniu stacyjki opisanego pojazdu, dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia tego samochodu o wartości około 10.000 złotych na szkodę M. i A. G. (2), co stanowi występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i na mocy art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 30 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych,

XV. orzekając w zakresie zarzutu X aktu oskarżenia, uznał oskarżonego S. C. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu kwietnia 2006 roku w O. i innych miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a w szczególności wspólnie i w porozumieniu z G. G. i P. L. (1), T. M., odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania i według planu działania, zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu zażądał od W. W. w zamian za zwrot uprzednio skradzionego samochodu marki (...) nr rej. (...) pieniędzy w wysokości 2.000 złotych, jednak pomimo wypłacenia żądanej kwoty samochodu nie zwrócono właścicielowi, nadto kilka dni później za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny ponownie zażądano od W. W. w zamian za zwrot uprzednio skradzionego samochodu marki (...) nr rej. (...) pieniędzy w wysokości 1.500 złotych, które następnie podzielono dla G. G., T. M. i T. F. (2), co stanowi występki z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i na mocy art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 30 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych,

XVI. orzekając w zakresie zarzutu XI aktu oskarżenia, uznał oskarżonego S. C. za winnego tego, że w okresie od grudnia 2005 roku do końca marca 2006 roku w C., N. i innych miejscowościach woj. (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z G. G., P. L. (1), T. F. (2), odnośnie których skierowano akt oskarżenia w odrębnym postępowaniu oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wprowadził do obrotu gospodarczego 15 litrów alkoholu z partii 1.300 litrów alkoholu przemysłowego, po jego uprzednim oczyszczeniu, konfekcjonowaniu i częściowym oznaczeniu podrobionymi znakami akcyzy w ilości wskazującej na przeznaczenie do działalności gospodarczej, przy czym G. G., R. R., P. L. (1), T. F. (2) i T. M. zajmowali się zaopatrywaniem grupy w nielegalny alkohol, produkcją i konfekcjonowaniem nielegalnego alkoholu oraz magazynowaniem, a inne ustalone i nieustalone osoby, zajmowały się jego dystrybucją na terenie C., J. i innych miejscowości, co stanowi występki z art.

13 i 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i na mocy art. 14 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XVII. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych w pkt I, XII, XIV, XV, XVI wyroku orzekł wobec oskarżonego S. C. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a w miejsce jednostkowych kar grzywnien wymierzonych w pkt XII, XIV, XV, XVI wyroku orzekł karę łączną 50 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 20 złotych,

XVIII. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu S. C. na poczet orzeczonej w punkcie XVII wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 sierpnia 2007 roku do dnia 10 października 2007 roku,

XIX. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. L. kwotę 6.051,60 zł, w tym 1.131,60 zł z tytułu VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu S. C. oraz na rzecz adwokata W. M. kwotę 8.118 zł, w tym 1.518 zł z tytułu VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu T. F. (1),

XX. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku zwolnił oskarżonych A. G. (1), M. B. i S. C. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa Kosztów sądowych.

III

Od wyroku tego odwołali się prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie oraz obrońcy oskarżonych A. G. (1) i S. C..

1.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie zaskarżył ten wyrok:

- w pkt II (w zakresie uniewinnienia od czynu z pkt I aktu oskarżenia) na niekorzyść oskarżonego T. F. (1),
- w pkt VIII (w zakresie uniewinnienia od czynu z pkt V aktu oskarżenia) na niekorzyść oskarżonego T. F. (1),
- w pkt IX (w zakresie zmiany kwalifikacji czynu z pkt VI aktu oskarżenia) na niekorzyść oskarżonego M. B.,
- w pkt XII (w zakresie zmiany kwalifikacji czynu z pkt VIII aktu oskarżenia) na niekorzyść oskarżonego S. C..

i powołując się na przepis art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k., zarzucił temu orzeczeniu:

I. obrazę przepisu prawa karnego materialnego, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku, polegającą na nieprawidłowej wykładni pojęcia „znacznej ilości środka odurzającego” oraz przyjęcie, że wprowadzenie przez M. B. do obrotu kilkadziesiąt razy kokainy w ilości od 2 do 5 gram oraz kokainy w ilości od 5 do 20 gram, a nadto marihuany o nieustalonej wadze wielkości „jednolitrowego worka z mlekiem” oraz nabycie w celu dalszej dystrybucji co najmniej 250 gram marihuany a także nabycie przez S. C. w celu dalszej sprzedaży amfetaminy o wadze 250 gram, nie wypełniają znamienia wprowadzenia do obrotu „znacznej ilości środka odurzającego”, podczas gdy powszechnie obowiązująca wykładnia tego pojęcia, ugruntowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego pozwala na przyjęcie „znacznej ilości środka odurzającego” wówczas, gdy ilość narkotyków wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na dokonaniu dowolnej i wybiórczej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień i zeznań T. F. (2) i nieprawidłowej ocenie zeznań P. L. (1) oraz nieprawidłowym przyjęciu, iż wyjaśnienia oskarżonego T. F. (1) zasługują na wiarę jako logiczne i znajdujące oparcie w materiale dowodowym, podczas gdy prawidłowa, swobodna i wszechstronna ocena wszystkich zgromadzonych dowodów przy uwzględnieniu

zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego i daje podstawy do przyjęcia, iż oskarżony T. F. (1) dopuścił się zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów.

Podnosząc te zarzuty prokurator, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., w petitum apelacji wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt II i VII w zakresie uniewinnienia T. F. (1) od czynów z pkt I i V aktu oskarżenia i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,

- zmianę przyjętej w wyroku Sądu pierwszej instancji w pkt IX kwalifikacji prawnej czynu M. B. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. na art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

- zmianę przyjętej w wyroku Sądu pierwszej instancji w pkt XII kwalifikacji prawnej czynu S. C. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. na art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2.

Obrońca oskarżonego A. G. (1) zaskarżył wskazany wyrok w całości na jego korzyść, zarzucając mu:

I. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów z przesłuchania świadka P. L. (1) i T. G. oraz wyjaśnień oskarżonego A. G. (1), a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego i przyjęcie, że oskarżony świadomie pomógł sprzedać przedmioty pochodzące z przestępstwa.

Wskazując na ten zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt V poprzez uniewinnienie A. G. (1) od zarzuconego mu czynu.

II. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów z zeznań T. F. (2), P. L. (1), D. F., a także wyjaśnień oskarżonego, a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że A. G. (1) w okresie od września 2005 roku do września 2006 roku wprowadził do obrotu: 5.000 gram amfetaminy, 10.000 sztuk tabletek ekstazy, oraz 1.000 gram marihuany.

Wskazując na ten zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III poprzez uznanie A. G. (1) za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie od września 2005 roku do września 2006 roku w C., sprzedał T. F. (2) środki odurzające w postaci amfetaminy w ilości 200 gram, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto, że w bliżej nieustalonym czasie od września 2005 roku do września 2006 roku w C., sprzedał T. F. (2) środki odurzające w postaci tabletek ekstazy w ilości 100 sztuk, co stanowi występki z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a w konsekwencji wniósł o wymierzenie oskarżonemu łagodnych kar za każde z tych przestępstw oraz wymierzenie mu kary łącznej nie przekraczającej 1 roku pozbawienia wolności.

III. w zakresie dotyczącym pkt I wyroku obrońca oskarżonego zarzucił rażąco surowy wymiar kary nieadekwatny do czasokresu uczestnictwa w zorganizowanej grupie, roli oskarżonego i jego zaangażowania w działalność przestępczą.

3.

Obrońca oskarżonego S. C. zaskarżył ten wyrok w całości na jego korzyść i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., poprzez nie zawarcie w uzasadnieniu skarżonego wyroku niezbędnych elementów umożliwiających jego kontrolę instancyjną tak w zakresie oceny dowodów, opisu ustaleń faktycznych, jak i wyjaśnienia podstawy prawnej, a odnoszących się do przypisania oskarżonemu S. C. zarzutu brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a które to uchybienia przejawiają się:

- w zakresie oceny dowodów i opisu ustaleń faktycznych na jedynie lakonicznym wskazaniu na stronie 23-24 uzasadnienia, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony w grupie przestępczej brał udział oraz ograniczenie się do 6 zdań uzasadnienia,

- w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku na poprzestaniu w zasadzie jedynie na powołaniu poglądów orzecznictwa dotyczących znamion typu czynu zabronionego z art. 258 k.k., bez adekwatnego odniesienia tych rozważań do realiów stanu faktycznego niniejszej sprawy w zakresie, w jakim zarzut udziału w zorganizowanej grupie przestępczej dotyczy oskarżonego S. C., w sytuacji gdy przepis art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. obliguje Sąd meriti do sporządzenia uzasadnienia w taki sposób, który umożliwi prezentację wszystkich niezbędnych elementów uzasadnienia w kolejności wynikającej z zasad procedowania oraz tworzącej pewien ciąg logiczny;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu przez Sąd Okręgowy, iż oskarżony S. C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy – jak ustala Sąd Okręgowy – zgromadzone dowody, w tym w szczególności wyjaśnienia oskarżonego S. C. oraz wyjaśnienia i zeznania T. M. oraz P. L. (1) nie wskazują, aby oskarżony był członkiem grupy przestępczej, zaś sam fakt, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynów zabronionych wspólnie z innymi osobami, które do tej grupy należały, nie może w ocenie apelującego przesądzać o takim członkostwie.

Odwołując się do tych zarzutów obrońca oskarżonego wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego S. C. od zarzuczonego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu;

- zmianę opisu czynu objętego pkt XIV, XV, XVI wyroku poprzez wyeliminowanie, iż przypisanych mu czynów oskarżony dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a z kwalifikacji prawnej wyeliminowanie art. 65 k.k., a w konsekwencji – w przypadku podzielenia zarzutów apelacji – orzeczenie nowej kary łącznej;

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

IV

Na rozprawie odwoławczej rzecznik oskarżenia publicznego podtrzymał w całości zarzuty i wnioski zawarte w pisemnej apelacji, nadto wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońców oskarżonych A. G. (1) i S. C..

Obrońca oskarżonego A. G. (1) wniósł i wywodził jak w pisemnej apelacji, przy czym dostrzegając potrzebę uzupełnienia braku formalnego tej skargi w zakresie dotyczącym zarzutu rażąco surowej kary orzeczonej za przestępstwo przypisane temu oskarżonemu w ust. I zaskarżonego wyroku, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w tej części poprzez złagodzenie tej kary. Nadto, odwołując się do wniosku dowodowego prokuratora, sformułował dodatkowy (alternatywny) wniosek odwoławczy o uchylenie zaskarżonego wyroku (w ust. III i IV – uwaga SA) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

Obrońca oskarżonego S. C. podtrzymał zarzuty sformułowane w pisemnej apelacji, natomiast częściowo zmodyfikował zawarte w niej wnioski, domagając się dodatkowo zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu w ust. XII wyroku w analogiczny sposób, jak w ust. XIV, XV i XVI wyroku. Odnosząc się z kolei do apelacji prokuratora, obrońca oskarżonego wniósł o jej nieuwzględnienie, a nadto o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu S. C. w drugiej instancji, które nie zostały uiszczone w żadnej części.

Obrońcy oskarżonych M. B. i T. F. (1) wnieśli o nieuwzględnienie apelacji prokuratora i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, zaś ten ostatni nadto wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu T. F. (1) w drugiej instancji, które nie zostały uiszczone w żadnej części.

Oskarżeni T. F. (1), M. B. i S. C. wnosili jak reprezentujący ich obrońcy.

V

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja prokuratora zasługiwała na częściowe uwzględnienie (w odniesieniu do zarzutu podniesionego w pkt II, wskazującego na dowolną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań i wyjaśnień T. F. (2) oraz zeznań P. L. (1)), odniosła zaś ten skutek, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do uniewinnienia oskarżonego T. F. (1) od obu czynów zarzuconych mu w akcie oskarżenia i przekazania sprawy w tym przedmiocie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W pozostałym zakresie (pkt I apelacji) skarga ta uznana została za niezasadną.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. G. (1) skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku w zakresie ust. III i IV i przekazaniem sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie oraz jego częściową zmianą w ust. V. Skarga ta uczyniła również koniecznym uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny zawartego w ust. VI wyroku oraz wymierzenie temu oskarżonemu nowej kary łącznej pozbawienia wolności.

Apelacja obrońcy oskarżonego S. C. okazała się w znacznym zakresie zasadna, doprowadziła zaś do zmiany zaskarżonego wyroku w ust I poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu tamże czynu. Ponadto skarga ta skutkowałą częściową zmianą opisów czynów przypisanych oskarżonemu w ust. XII, XIV, XV i XVI wyroku, wyeliminowaniem w ust. XII wyroku z podstawy wymiaru kary grzywny art. 33 § 2 i § 3 k.k., a w ust. XIV wyroku z podstawy skazania art. 65 § 1 k.k. oraz uchyleniem rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny zawartego w ust. XVII wyroku i wymierzeniem temu oskarżonemu nowej kary łącznej pozbawienia wolności.

V/1

Co do apelacji oskarżyciela publicznego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu podniesionego w pkt II tej skargi, który zyskał częściową aprobatę Sądu odwoławczego, stwierdzić należy, że rację ma skarżący, gdy zarzuca Sądowi pierwszej instancji dowolną i wybiórczą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień i zeznań T. F. (2) oraz zeznań P. L. (1). Za przedwczesny uznać natomiast należy wywiedziony z tego uchybienia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, które legły u podstaw uniewinnienia oskarżonego T. F. (1) od popełnienia obu zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów (udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi). Można co najwyżej zgodzić się z autorem apelacji, że zaskarżony wyrok oparty został w tej części na ustaleniach, których prawdziwość – w kontekście poprzedzającej je dowolnej oceny dowodów – póki co budzi uzasadnione zastrzeżenia.

Dalsze uwagi należy poprzedzić przypomnieniem, że zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wskazany przepis formułuje nie tylko zakaz czynienia przez sąd ustaleń na podstawie dowodów, które wprawdzie przeprowadzone zostały w toku postępowania przygotowawczego, jednak nie zostały ujawnione na rozprawie głównej, ale również zakaz czynienia takich ustaleń na podstawie jedynie w części ujawnionego materiału dowodowego, który zgromadził, zabezpieczył i przedstawił sądowi oskarżyciel wraz z aktem oskarżenia. Wydając wyrok sąd ma obowiązek dokonać wszechstronnej analizy całokształtu okoliczności, które wynikają z wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, nie może natomiast opierać swego rozstrzygnięcia jedynie na częściowo ujawnionym materiale dowodowym, z pominięciem innych dowodów (źródła

dowodowych, środków dowodowych) oraz stwierdzonych nimi istotnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy. Jeśli sąd postępuje w sposób sprzeczny z treścią art. 410 k.p.k., to nie tylko narusza w ten sposób dyspozycję tego przepisu, ale również (jednocześnie) godzi w zasadę swobodnej oceny dowodów, dopuszczając się tym samym oczywistej obrazy art. 7 k.p.k. Jak się to bowiem niezmiennie podkreśla w jednolitym i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. tylko wtedy, gdy jest ono poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, oraz stanowi wynik rozważenia wszystkich istotnych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (zob. m.in. wyrok z 23 lipca 2003r., V KK 375/02, Prok. i Pr-wkł. 2004/1/6; wyrok z dnia 3 listopada 2004r., V KK 69/04, OSNwSK 2004/1/1983; postanowienie z dnia 18 stycznia 2007r., III K.K. 271/06, OSNwSK 2007/1/209).

Rozpoznając na nowo przedmiotową sprawę, Sąd pierwszej instancji (zresztą podobnie jak i poprzednio orzekający Sąd meriti) nie ujawnił w toku rozprawy wszystkich zgromadzonych przez oskarżyciela publicznego dowodów, które mogły mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia w zakresie odnoszącym się do oskarżonego T. F. (1) (i A. G. (1) – o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia), a w konsekwencji nie uwzględnił ich również w wyrokowaniu. Należy podkreślić, że Sąd meriti w czasie przesłuchania T. F. (2) i P. L. (1) w charakterze świadków poprzestał na ujawnieniu im na rozprawie (przez odczytanie) tylko niektórych złożonych przez te osoby (na wcześniejszym etapie postępowania) depozycji, choć wobec zaistnienia sytuacji opisanej w art. 391 § 1 k.p.k., będąc do tego zobligowany treścią tego przepisu, powinien był ujawnić w ten sposób wszystkie ich dotychczasowe zeznania, w których świadkowie ci odnosili się do zaszczości istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego T. F. (1). Na takie postąpienie Sądu pierwszej instancji miał bez wątpienia wpływ fakt, iż prokurator nie wymienił w akcie oskarżenia wszystkich depozycji tych osób, w szczególności z sobie tylko znanych powodów ograniczył się do wskazania tylko tych z nich, które T. F. (2) i P. L. (1) składali w toku postępowania w charakterze podejrzanych, pominął natomiast te, które złożyli oni w charakterze świadków. W efekcie poza zainteresowaniem Sądu pierwszej instancji pozostały znajdujące się w aktach sprawy (na k. 112-116, 118- 122, 168-172 tom II F) zeznania T. F. (2) i P. L. (1), które wymienieni złożyli w toku śledztwa, a w których obciążyli oskarżonego T. F. (1). Zeznania te nie zostały w ogóle odczytane na rozprawie wskazanym świadkom, a następnie wzięte pod uwagę przez Sąd meriti w wyrokowaniu, tymczasem dostarczają one szeregu wiadomości istotnych z punktu widzenia zarzutów przedstawionych oskarżonemu T. F. (1). Odwołując się w sporządzonej apelacji do treści tych zeznań przez przytoczenie ich najistotniejszych fragmentów, wskazujących na udział oskarżonego T. F. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej oraz obrocie narkotykami, trafnie skarżący mocno ekspanuje ich wagę oraz znaczenie procesowe w niniejszej sprawie.

Uznając za zbędną w tym miejscu bliższą analizę cytowanych przez prokuratora zeznań T. F. (2) i P. L. (1), których Sąd pierwszej instancji nie ujawnił na rozprawie i nie uwzględnił w procesie ich ewaluacji, podkreślić wyraźnie należy, że bez wątpienia stwierdzone wyżej uchybienie mogło rzutować na dokonaną w zaskarżonym wyroku ocenę tych i innych dowodów (wyjaśnienie oskarżonego T. F. (1)), a w konsekwencji skutkować nietrafnymi ustaleniami faktycznymi które przyjęte zostały za ośnowę kwestionowanego w apelacji orzeczenia. Niewątpliwie, gdy zważy się na treść i znaczenie tych zeznań, obowiązkiem Sądu meriti było ich odczytanie wskazanym świadkom na rozprawie. Warto zauważyć, że takie postąpienie było tym bardziej celowe i konieczne, jeśli dodatkowo uwzględni się fakt, że w wyjaśnieniach i późniejszych zeznaniach T. F. (2) i (w mniejszym zakresie) P. L. (1) zachodziły istotne sprzeczności, skwapliwie podkreślane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które wymagały stosownego wyjaśnienia w trybie art. 391 § 1 k.p.k.

Wskazane powyżej uchybienie, notabene świadczące o niezbyt dokładnym zapoznaniu się przez Sąd pierwszej instancji z materia dowodową sprawy, z uwagi na jego procesowy charakter nie mogło być konwalidowane w toku postępowania odwoławczego, dlatego też konieczne stało się z tego powodu uchylenie w tej części zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Wobec takiego charakteru tego rozstrzygnięcia, które nie zakończyło postępowania w sprawie w odniesieniu do oskarżonego T. F. (1), Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosku jego obrońcy z urzędu o zasądzenie nieopłaconych kosztów udzielonej oskarżonemu obrony w drugiej instancji, uznając go za przedwczesny.

Nie jest w niniejszej sprawie uzasadniony (podniesiony w pkt I apelacji) zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, u którego podstaw (zdaniem skarżącego) legła dokonana w zaskarżonym wyroku nieprawidłowa wykładnia pojęcia „znacznej ilości środka odurzającego (substancji psychotropowej)”.

Przed bliższym odniesieniem się do tego zarzutu warto na wstępie poczynić tyleż niezbędną co i konieczną uwagę, że w jego uzasadnieniu prokurator powołał się (między innymi) na okoliczność, iż M. B. kilkadziesiąt razy wprowadził do obrotu kokainę w ilościach od 2 do 5 gram oraz od 5 do 20 gram, tymczasem nie koreluje to z ustaleniem poczynionym w zaskarżonym wyroku (w orzeczeniu tym przyjęto, że miało to miejsce zaledwie kilkakrotnie). Jako że autor przedmiotowej apelacji nie podniósł w niej (obok zarzutu obrazy prawa materialnego) dodatkowo zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, w ramach którego kwestionowałby przyjętą w zaskarżonym wielkość (odrębną kwestią jest, że oparcie apelacji na obu takich podstawach odwoławczych byłoby postąpieniem nieprawidłowym, skoro error iuris może mieć miejsce tylko wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę aplikacji określonego przepisu prawa materialnego), a w uzasadnieniu skargi wręcz odwołał się do ustaleń Sądu pierwszej instancji zawartych w zaskarżonym wyroku, przeto należało przyjąć, że użyty przez prokuratora w apelacji zwrot „kilkadziesiąt razy” w sposób przez niego niezamierzony (omyłkowo) przeniknął do niej z zarzutu aktu oskarżenia.

Podzielić należy kontestowane przez skarżącego zapatrywanie Sądu pierwszej instancji, że ostatecznie przypisane oskarżonym M. B. i S. C. ilości narkotyków, które każdy z nich wprowadził do obrotu nie mogą być uznane za znaczne w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Przypomnieć należy, że ustawodawca posługując się w cyt. ustawie pojęciem „znacznej ilości środka odurzającego lub substancji psychotropowej” dla oznaczenia typów kwalifikowanych niektórych przestępstw narkotykowych, w tym powołanego wyżej występuku z art. 56 ust. 3 nie zdefiniował go, pozostawiając jego interpretację praktyce, a ta nie jest jednolita. Jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji w judykaturze w dalszym ciągu prezentowane są rozbieżne poglądy dotyczące interpretacji tego pojęcia. Rozbieżności te dotyczą zarówno kryterium, wedle którego powinno się definiować to pojęcie (czy istotne jest tutaj wyłącznie kryterium ilościowe, czy też ma znaczenie także rodzaj narkotyku, a nawet jego przeznaczenie), jak i wielkości granicznej statuującej znaczną ilość narkotyków. Nie wdając się w bliższą analizę tej problematyki i prezentowanych w tej mierze poglądów, przypomnieć jedynie należy, że tut. Sąd Apelacyjny od dawna przyjmuje, że ocena ta dokonywana być musi z uwzględnieniem wyłącznie kryterium ilościowego, a za znaczną ilość środka odurzającego uznaje taką, która wystarcza do odurzenia się jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób. (zob. wyroki SA w Krakowie z dnia 31 sierpnia 2005 roku, II AKA 167/05, LEX nr 163936; z dnia 8 lipca 2009 roku, II AKA 132/09, LEX nr 533973, a zwłaszcza ten ostatni, w którym szeroko wypowiedziano się w tym przedmiocie, chcąc niejako przeciąć w ten sposób występujące w orzecznictwie Sądów tut. Apelacji, w tym także samego Sądu Apelacyjnego rozbieżności, prowadzące do różnej oceny prawnej podobnych, a nawet identycznych stanów faktycznych).

Nawiązując do występujących w orzecznictwie poglądów w tym przedmiocie, Sąd pierwszej instancji uznał za uzasadnione te z nich, które dotychczas prezentowane były w orzecznictwie tut. Sądu Apelacyjnego, zwłaszcza w powołanym wyżej wyroku z dnia 8 lipca 2009 roku. W kontekście tego, o czym była wyżej mowa, takie postąpienie nie może być uznane za nietrafne, godzące w prawidłową wykładnię pojęcia „znacznej ilości środka odurzającego lub substancji psychotropowej”, tym bardziej, że opowiadając się za taką interpretacją tego pojęcia, jakiej dokonano we wskazanym wyżej orzeczeniu, Sąd pierwszej instancji podkreślił, że przedstawiona w nim analiza prawna, która legła u podstaw takiej wykładni jest pogłębiona i odwołuje się do szeregu ważkich argumentów.

Podsumowując, skoro jest oczywiste, że ilość narkotyków wprowadzonych do obrotu przez oskarżonych M. B. i S. C. nie wystarczała (w każdym z analizowanych wypadku) do jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu tysięcy osób, zatem nie była znaczna w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd pierwszej instancji nie obraził prawa materialnego przez niezastosowanie tego przepisu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego A. G. (1).

Wbrew wywodom tej skargi, Sąd pierwszej instancji w sposób poprawny (swobodny) ocenił zgromadzone w sprawie dowody odnoszące się do zarzucanego temu oskarżonemu przestępstwa umyślnego paserstwa, a następnie na ich podstawie trafnie ustalił, że A. G. (1) pomógł P. L. (1) w zbyciu nieustalonej osobie plotera drukującego, mając świadomość tego, że rzecz ta pochodziła z czynu zabronionego. Wprawdzie zgodzić się można z obrońcą, że dowody, na których Sąd pierwszej instancji oparł kwestionowane w apelacji rozstrzygnięcie nie są zbyt liczne, wszak sprowadzają się one praktycznie do depozycji dwóch osób, wszelako stanowią one dostateczne oparcie dla poczynionego na ich podstawie odnośnego ustalenia.

Nie ma racji obrońca oskarżonego, że złożone w toku postępowania przez świadka P. L. (1) zeznania (wyjaśnienia) nie są wystarczające do uznania, że A. G. (1) (który nie przyznał się do winy) popełnił zarzucane mu przestępstwo. Depozycje te są rzeczywiście lakoniczne i ogólnikowe, niemniej nie w tak dalekim stopniu, jak rysuje się to w skardze, by nie można było na ich podstawie przyjąć, że oskarżony pośredniczył w transakcji skradzionego plotera drukującego firmy (...) oraz wiedział o pochodzeniu tej rzeczy z przestępstwa. Nie jest w szczególności tak, jak utrzymuje to skarżący, że w swoich zeznaniach P. L. (1) podał praktycznie tylko tyle, że ploter ten sprzedał właścicielowi Agencji (...) w J., którego poznał za pośrednictwem oskarżonego A. G. (1). Obrońca oskarżonego podkreślając ten fragment zeznań świadka oraz zwracając uwagę na to, że P. L. (1) nigdy nie stwierdził, iżby poinformował A. G. (1), iż rzecz, którą potrzebuje sprzedać pochodzi z przestępstwa, pomija w apelacji inny istotny fragment depozycji tego świadka, z którego wynika, że D. F., kierujący grupą przestępczą, do której obaj wymienieni tutaj należeli, po sprzedaży przez P. L. (1) tego plotera miał do niego pretensje, że nie rozliczył się z A. G. (1) (nie podzielił się z nim pieniędzmi), a nawet z tego powodu uderzył go w twarz. W świetle tego fragmentu zeznań świadka nie może budzić żadnych wątpliwości, że A. G. (1) - rozczarowany faktem, iż P. L. (1) nie podzielił się z nim zyskiem uzyskanym ze sprzedaży plotera, w której pośredniczył - musiał poskarżyć się D. F., to zaś mogło mieć miejsce tylko wówczas, gdyby był świadom tego, że urządzenie to pochodziło z przestępstwa, a w konsekwencji ułatwiając jego sprzedaż, stał się w ten sposób sam również sprawcą przestępstwa. Jak słusznie bowiem zauważył to skarżący w swej apelacji, obowiązujące w środowisku przestępczym zasady wymuszają w takim wypadku wypłatę części zysku, który osiągnięty został ze sprzedaży rzeczy pochodzącej z przestępstwa osobie, która pomogła w jej zbyciu.

W kontekście opisanej przez świadka P. L. (1) zaszłości oraz tego, co tutaj właśnie powiedziano, nie może zatem budzić żadnych wątpliwości okoliczność, iż oskarżony A. G. (1) był świadom tego, że oferowany przez P. L. (1) ploter drukujący, w którego sprzedaż się osobiście zaangażował, został uzyskany za pomocą czynu zabronionego. Oskarżony mógł natomiast nie wiedzieć, że pochodził on z kradzieży z włamaniem zaistniałej z 20/21 czerwca 2002 roku do pracowni usług dekoratorskich (...) T. K., co jednak dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma większego znaczenia.

Trafność powyższego ustalenia, choć niewątpliwie nie w tak dalekim stopniu wzmocniają zeznania świadka T. G., którego P. L. (1) (w towarzystwie A. G. (1)) wcześniej nieskutecznie namawiał do kupna przywiezionego do niego plotera drukującego za niewielką kwotę. Zeznania te z jednej strony przeczą twierdzeniom apelacji, że udział A. G. (1) w sprzedaży plotera był marginalny i sprowadzał się wyłącznie do tego, że P. L. (1) sprzedał go osobie, którą wcześniej poznał on za pośrednictwem oskarżonego, z drugiej zaś strony, ujawnione przez świadka okoliczności towarzyszące złożonej mu propozycji, pośrednio także wskazują na świadomość A. G. (1) co do przestępczego pochodzenia tej rzeczy.

W podsumowaniu tych uwag wskazać należy, że nie mógł być uwzględniony zarzut obrońcy oskarżonego, który został podniesiony w toku rozprawy odwoławczej, iżby przypisując A. G. (1) popełnienie przestępstwa umyślnego paserstwa, Sąd pierwszej instancji dokonał w zaskarżonym wyroku bardziej niekorzystnych dla niego ustaleń faktycznych w porównaniu z ustaleniami faktycznymi zawartymi w poprzednim orzeczeniu, które uprzednio zostało zaskarżone wyłącznie na jego korzyść. Wprawdzie zgodzić się można z obrońcą, że próżno doszukać się w poprzednim orzeczeniu ustaleń dotyczących próby sprzedaży skradzionego plotera drukującego T. G., brak jest tamże również ustaleń wskazujących na kierowane przez D. F. pod adresem P. L. (1) pretensje z powodu nie rozliczenia się z A. G. (1) z

pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tej rzeczy, niemniej nie można na tej podstawie przyjąć, że przez to Sąd pierwszej instancji pogwałcił sformułowany w art. 443 k.p.k. pośredni zakaz reformationis in peius. Uważna lektura poprzednio wydanego wyroku wskazuje bowiem, że w orzeczeniu tym przyjęto, iż A. G. (1) przestępstwa tego dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej; pełnił on wówczas rolę pośrednika poprzez wyszukanie odpowiedniego kupca i skontaktowanie z nim P. L. (1), tak aby możliwa była sprzedaż plotera z korzyścią dla całej grupy; wiedział, że pochodził on z kradzieży, której polecenie dokonania wyszło od całej grupy i miało charakter kary za niesubordynację, a w podziale korzyści z tego przestępstwa uczestniczyły również osoby stojące na samym szczycie hierarchii przestępczej. W kontekście charakteru tych ustaleń, te poczynione w obecnie zaskarżonym wyroku nie jawią się jako bardziej niekorzystne, skutkujące wydaniem orzeczenia surowszego.

Pomimo, iż z przyczyn wskazanych wyżej brak było podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego i uniewinnienia A. G. (1) od zarzuconego mu przestępstwa, niezbędna stała się zmiana zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Podnieć należy, że opis czynu przypisanego oskarżonego wskazywał na konkretną wiedzę A. G. (1) z jakiego czynu zabronionego pochodził zbyty ploter drukujący, choć tego w uzasadnieniu wyroku dostatecznie nie wykazano, nadto zawierał stwierdzenie, że przestępstwa tego A. G. (1) dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1) oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, które nie w pełni korespondowało ze stanem faktycznym sprawy, przede wszystkim jednak błędnie przyjmował, że A. G. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.

W odniesieniu do tej ostatniej kwestii zauważyć wypada, że ustalenie to Sąd pierwszej instancji poczynił w oparciu o fakt, iż oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w D.z dnia 22 listopada 1999 roku (w sprawie sygn. akt III K 180/99) za przestępstwo z art. 292 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 30 listopada 1998 roku do dnia 7 lutego 2000 roku. Sąd pierwszej instancji czyniąc takie ustalenie przeoczył wszelako fakt, że skazanie to uległo zatarciu z mocy prawa po upływie 10 lat od wykonania tej kary (w tym czasie oskarżony nie popełnił żadnego przestępstwa), a wpis o tym skazaniu został usunięty z Krajowego Rejestru Karnego (zob. kartę karną oskarżonego - k. 1157, tom XVIII). Dopiero po zatarciu tego skazania, w okresie 2011 roku i 2012 roku, oskarżony dopuścił się kolejnych przestępstw, których popełnienie stwierdzone zostało prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w J.z dnia 10 maja 2011 roku (sygn. akt II K 148/11); Sądu Rejonowego w C.z dnia 21 sierpnia 2011 roku (sygn. akt II K 604/11); Sądu Rejonowego w J. z dnia 8 lutego 2012 roku (sygn. akt II K 737/11), co jednoznacznie wynika z kolejnej karty karnej oskarżonego (k. 2332, tom XXIV).

Poprzez odwołanie się do treści art. 106 k.k. przypomnieć trzeba, że z chwilą zatarcia skazania uznaje się je za niebyłe. W świetle brzmienia tego przepisu nie budzi też wątpliwości, że zatarte skazanie nie może rodzić żadnych negatywnych konsekwencji prawnych, a w szczególności nie może ono uzasadniać przyjęcia powrotności do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. (zob. uchwałę SN z dnia 15 grudnia 1987r., VI KZP 39/87, OSNKW 1988/3-4/19).

Należy przy tym podkreślić, że odnotowane powyżej uchybienie nie tylko skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżony czynu przypisanego mu w ust. V zaskarżonego wyroku dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., lecz również rodziło wobec oskarżonego wysoce negatywne skutki, tak na gruncie niniejszej sprawy jak i in spe, a tym samym stwarzało rażąco niesprawiedliwość zaskarżonego wyroku.

Ważąc te wszystkie okoliczności, Sąd ad quem zmienił zaskarżony wyrok w analizowanym zakresie w ten sposób, że przyjął własny opis czynu oskarżonego (dostosowując jego treść do realiów niniejszej sprawy), nadto w uwzględnieniu tego, że oskarżony nie działał w warunkach art. 64 § 1 k.k., wymierzył mu za ten czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zatem niższą od tej orzeczonej w zaskarżonym wyroku, a także (biorąc pod uwagę przyświecający mu cel osiągnięcia korzyści majątkowej) wymierzył mu dodatkowo karę grzywny, której wymiar oznaczył na takim samym poziomie jak w zaskarżonym wyroku. Sąd odwoławczy uznał te kary za wyważone, adekwatne do winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa.

Uzasadnione zastrzeżenia skarżącego budzą natomiast ustalenia faktyczne, które legły u podstaw skazania A. G. (1) za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. Należy zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że ustalenia te w zakresie w jakim wskazują na przyjęte

przez Sąd pierwszej instancji ilości narkotyków, które dystrybuował A. G. (1) są dowolne, wszak nie mają należytego oparcia w dowodach, które stanowiły osnowę tych ustaleń. Słusznie zwraca uwagę autor tej apelacji, że powołane przez Sąd a quo dowody, na których oparto kwestionowane w niej ustalenia, w szczególności ujawnione na rozprawie relacje świadka T. F. (2), które stanowiły zasadniczą podstawę tych ustaleń, nie zawierają tego rodzaju informacji, które mogłyby stanowić kanwę dla przyjęcia, że w objętym okresie czasu oskarżony A. G. (1) wprowadził do obrotu co najmniej 5.000 gram amfetaminy, co najmniej 10.000 sztuk tabletek ekstazy oraz co najmniej 1.000 gram marihuany. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd pierwszej instancji przypisał oskarżonemu takie ilości narkotyków, jakie sam T. F. (2) nabył, rzecz jednak w tym, że poza incydentalnymi wypadkami, na które zwraca uwagę skarżący, kiedy to świadek bezpośrednio nabył od A. G. (1) 100 tabletek ekstazy oraz 200 gram amfetaminy, T. F. (2) w narkotyki te zaopatrywał się u D. F., a nie u oskarżonego. Tymczasem ma to w niniejszej sprawie o tyle znaczenie, że w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów nie jest w niniejszej sprawie pewne i oczywiste, jakie ilości tych narkotyków wcześniej oskarżony A. G. (1) dostarczył D. F.. Autor apelacji słusznie zauważa, że w postępowaniu tym nie przeprowadzono żadnego dowodu, który pozwalałby na przyjęcie, że oskarżony A. G. (1) uczestniczył w obrocie wszystkimi narkotykami, które D. F. sprzedał T. F. (2). Trafnie podkreśla się w apelacji, że D. F. kierował grupą przestępczą, w ramach tej grupy zarabiał na handlu narkotykami, bez wątplenia też korzystał w tym zakresie z pomocy A. G. (1), który dostarczał narkotyki ze (...), nie ustalono wszakże jakie to były ilości.

Zgadzając się co do zasady z obrońcą oskarżonego, że A. G. (1) może odpowiadać tylko za to, co sam uczynił, uznał Sąd ad quem za przedwczesną wnioskowaną w apelacji reformację zaskarżonego wyroku przez przyjęcie tylko takich ilości narkotyków, które osobiście T. F. (2) nabył od oskarżonego. Była już o tym mowa na bazie apelacji prokuratora, że Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił w swym rozstrzygnięciu wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, które mogły mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia, w tym także dla ustalenia prawidłowego zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego A. G. (1) w odniesieniu do czynu zarzuconego mu w pkt II aktu oskarżenia. Warto zauważyć, że w jednym z pominiętych przez Sąd pierwszej instancji w wyrokowaniu protokołów przesłuchania w charakterze świadka T. F. (2) (k. 112-116, tom II F) wskazane zostały przez niego konkretne ilości narkotyków, które A. G. (1) dostarczał D. F..

Powyższe uchybienie, w oczywisty sposób rzutujące na dokonaną w zaskarżonym wyroku ocenę materiału dowodowego oraz poczynione w tym orzeczeniu ustalenia faktyczne, nie mogło być konwalidowane w postępowaniu odwoławczym, dlatego też Sąd odwoławczy uznał za konieczne uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Wydanie takiego kasatoryjnego rozstrzygnięcia uczyniło jednocześnie koniecznym uchylenie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny zawartego w ust. VI wyroku oraz dodatkowo o nawiązce (ust. IV). Nadto rozstrzygnięcie to skutkowało wyeliminowaniem z opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w ust. I zwrotu „w znacznych ilościach”, skoro nie jest pewne, czy takie ilości ostatecznie zostaną oskarżonemu prawomocnie przypisane.

Nie podzielił natomiast Sąd odwoławczy zarzutu obrońcy oskarżonego, że wymierzona A. G. (1) za występki z art. 258 § 1 k.k. kara 1 roku pozbawienia wolności odznacza się rażącą surowością. O rażącej niewspółmierności kary można mówić tylko wtedy, gdy wymierzona kara w sposób wyraźny, wręcz bijący w oczy, nie realizuje dyrektyw z art. 53 k.k., w szczególności nie odzwierciedla należycie stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze określonych w tym przepisie celów kary. Tego rodzaju sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Nie może być uznana za skuteczną próbą zakwestionowania wymiaru orzeczonej kary tylko na tej zasadzie, że Sąd pierwszej instancji wymierzył ją w takiej samej wysokości jak w poprzednim orzeczeniu, choć wcześniej przyjął wielokrotnie dłuższy okres funkcjonowania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Tego rodzaju okoliczność nie czyni jeszcze z orzeczonej kary represji nieadekwatnej do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Niesłusznie również obrońca oskarżonego marginalizuje rolę, jaką oskarżony odgrywał w zorganizowanej grupie przestępczej. Bez wątplenia jego udział w tej grupie nie sprowadzał się wyłącznie do przyjaźni z D. F. oraz okazjonalnych kontaktów ze środkami odurzającymi. Wbrew temu co sugeruje się w apelacji, oskarżony był ważnym ogniwem w działalności narkotykowej grupy, nie można zatem zgodzić się ze stwierdzeniem jej autora, że gotowość do popełniania przez niego przestępstw nie stała na wysokim poziomie.

W miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu A. G. (1) za przypisane mu przestępstwa, Sąd odwoławczy na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec niego karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając tę karę w oparciu o zasadę asperacji, Sąd ad quem miał na uwadze stosunkowo bliski związek podmiotowy oraz luźny związek przedmiotowy zachodzący pomiędzy oboma pozostającymi w realnym zbiegu przestępstwami. Zwraca uwagę fakt, że przestępstwa te popełnione zostały w sposób umyślny, jednak w różnym czasie, a przy tym godziły w różne dobra podlegające prawnej ochronie (porządek publiczny i mienie).

V/3

Co do apelacji obrońcy oskarżonego S. C..

Należy podzielić zarzuty autora tej apelacji, że poczynione w zaskarżonym wyroku ustalenia faktyczne, które legły u podstaw przypisania oskarżonemu S. C. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. mają charakter stricte dowolny, gdyż pozbawione są właściwej podstawy dowodowej. O ile w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i jego analizy nie może budzić wątpliwości, że istniała zorganizowana grupa przestępcza, którą kierował D. F. (ustalenia w tym zakresie są prawidłowe; istnienie tej grupy zostało także stwierdzone prawomocnym wyrokiem), o tyle nie jest pozbawione racji zapatrywanie skarżącego, że brak jest w sprawie dowodów wskazujących w sposób pewny na to, że oskarżony S. C. należał do tej grupy, utożsamiał się z nią oraz funkcjonował w niej na prawach członka.

Trafnie podnosi skarżący, że Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wyroku poświęconych udziałowi oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który stanowił oparcie odnośnego ustalenia, poprzestał na lakonicznym stwierdzeniu, dodatkowo charakteryzującym się pewną wewnętrzną sprzecznością. Z jednej strony stwierdził bowiem Sąd a quo, że w zakresie udziału oskarżonego S. C. w grupie przestępczej D. F. oparł się na zeznaniach T. M. i P. L. (1) oraz wyjaśnieniach samego oskarżonego, z drugiej zaś strony przyznał, że świadkowie ci nie umieli ocenić, czy oskarżony działał w tej grupie, podobnie sam oskarżony kwestionował swój udział w niej. Zwracając na to uwagę słusznie zauważa skarżący, że niezrozumiałe jawi się kolejne stwierdzenie Sądu pierwszej instancji, iż „jednakowoż analiza wskazanych dowodów wprost prowadzi do wniosku, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej”. Zasadnie polemizując z tym stwierdzeniem, obrońca oskarżonego słusznie podkreśla, że świadkowie T. M. i P. L. (1), którzy podjęli współpracę z organami ścigania nigdy nie twierdzili, że S. C. miał do rzeczony grupy należeć, wręcz przeciwnie utrzymywali, że tak nie było. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że także inne osoby występujące w niniejszej sprawie w charakterze oskarżonych i świadków, którym przypisano udział w tej grupie, w tym D. F. będący w niej najważniejszą postacią, bądź w ogóle oskarżonego nie znali, bądź też twierdzili, że nie wchodził on w skład tej struktury przestępczej. Wreszcie nie bez rzeczy będzie tutaj wspomnieć, że także sam oskarżony, który w toku postępowania prezentował zmienne stanowisko w odniesieniu do zarzuconych mu czynów oraz składał rozbieżnej treści wyjaśnienia, ostatecznie nie przyznał się w tym zakresie do winy i stanowczo zaprzeczył, aby brał udział w grupie przestępczej. Nie mogą prowadzić do odmiennej konstatacji lapidarne i wewnętrznie sprzeczne wyjaśnienia oskarżonego złożone w charakterze podejrzanego w dniu 4 października 2007 roku (k. 76-80, tom III). Należy przypomnieć, że odnosząc się wówczas do zarzutu udziału w grupie przestępczej oskarżony najpierw wykluczył, żeby miało to miejsce, następnie zaś przyznał, że miał świadomość istnienia grupy przestępczej (zapewne D. F., choć nie jest to do końca pewne) „w którą się wpakował i czego nie mógł się pozbyć”. Jeśli należycie uwzględni się treść tej zwięzłej wypowiedzi, która notabene była sprzeczna z wcześniejszym oświadczeniem oskarżonego, oraz weźmie pod uwagę zarówno szerszy kontekst, w jakim słowa te zostały wtedy przez niego wypowiedziane (biorąc od R., M. i L. narkotyki na kredyt popadł w długi, co wymienieni wykorzystali, strasząc go i wciągając w kolejne przestępstwa), nie sposób wówczas na tej podstawie przyjąć, że popełnieniu przez niego przypisanych mu przestępstw towarzyszyła świadomość uczestnictwa w grupie przestępczej D. F. oraz zamiar brania udziału w niej lub co najmniej godzenie się na to.

Zgodzić się również trzeba z obrońcą oskarżonego, że w świetle sygnalizowanego wyżej braku dowodów, które wskazywałyby na bezsporny udział S. C. w zorganizowanej grupie przestępczej, o jego uczestnictwie w niej nie może świadczyć mocno akcentowany w zaskarżonym wyroku fakt dopuszczenia się przez oskarżonego czynów zabronionych wspólnie z członkami tej grupy. Skoro bowiem sam udział określonej osoby w grupie przestępczej nie musi łączyć

się z popełnianiem przez nią innych przestępstw, to i popełnianie przestępstw we współdziałaniu z innymi osobami należącymi do grupy przestępczej nie musi zawsze łączyć się z przynależnością tej osoby do takiej grupy. Jak trafnie podnosi skarżący, odwołując się do jednego z judykatów Sądu Najwyższego, do nierzadkich przecież należą sytuacje, w których zorganizowana grupa przestępcza wykorzystuje (nawet wielokrotnie) osoby spoza jej struktur przy popełnianiu czynów zabronionych, a sam udział tych osób w przestępstwach nie przesądza o udziale w rzeczony zorganizowanej grupie przestępczej. Wprawdzie w niektórych orzeczeniach podkreśla się, że branie udziału w grupie przestępczej polega także na udziale w popełnianiu przestępstw, dla których dokonania grupa została związana, (...) udział bowiem w poszczególnych przestępstwach tej grupy stanowiących cel jej działania, jest nieformalnym, poprzez akceptację tychże celów, przystąpieniem do grupy i braniem udziału w jej działalności (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 24.11.05r, II AKa 343/05, OSA 2007/5/23), jednak zarazem trafnie zwraca się również uwagę na potrzebę rzetelnego zawsze ustalenia, czy sprawca – podejmując się określonego działania związanego z działalnością grupy przestępczej – był faktycznie członkiem tej grupy, czy też jego zachowanie miało jedynie charakter współdziałania z grupą (zob. wyrok SA w Lublinie z dnia 13.11.08r., II AKa 166/08, LEX nr 477857).

Także eksponowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zorganizowany charakter niektórych przestępstw nie stwarza dostatecznych podstaw do przyjęcia, że zostały one popełnione przez S. C. w ramach grupy przestępczej. Warto zauważyć, że przepis art. 258 § 1 k.k. odnosi termin „zorganizowana” do grupy, a nie do przestępstwa. Prowadzi to do stwierdzenia, że nie sposób popełnienia określonego przestępstwa determinuje dopuszczalność przyjmowania, że zostało ono popełnione w grupie przestępczej. Należy podkreślić, iż czyn popełniony tylko we współsprawstwie, a nie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej również może charakteryzować się precyzyjnym podziałem ról pomiędzy poszczególnymi współsprawcami, skoordynowanymi działaniami, wzajemną pomocą i uzupełnianiem się oraz wcześniejszym planowaniem w określonym stopniu akcji przestępczej. Jeśli nadto współdziałanie występuje między kilkoma osobami w dokonaniu przestępstwa, zazwyczaj ułatwia ono jego popełnienie, przyspiesza jego realizację lub umożliwia zacieranie śladów.

W realiach niniejszej sprawy trafna jest przy tym uwaga skarżącego, iż brak jest pewnego socjologiczno-psychologicznego powiązania oskarżonego S. C. z pozostałymi członkami grupy przestępczej. W szczególności widoczny jest brak bliższej zażyłości, czy też wzajemnego wsparcia członków grupy w stosunku do oskarżonego. Na marginesie tej uwagi wskazać także należy, że lapidarny opis ustalonego stanu faktycznego sprawy, odnoszący się do oskarżonego S. C. powoduje, że niemożliwa staje się procesowa ocena takich elementów jak akceptacja przez oskarżonego wszystkich celów grupy przestępczej oraz jego gotowości do ich realizacji.

Wszystko to sprawia, że w przedmiotowej sprawie występują nieusuwalne wątpliwości odnośnie do charakteru zaangażowania się oskarżonego S. C. w przestępczy proceder, które nie zostały dostrzeżone przez Sąd pierwszej instancji, a które muszą być rozstrzygnięte na jego korzyść przez przyjęcie, że oskarżony nie był członkiem grupy D. F. i nie godził się na przynależność do niej, a popełniając przypisane mu przestępstwa jedynie współdziałał z członkami grupy, pozostając poza jej strukturami.

Uniewinniając z tego powodu oskarżonego S. C. od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., Sąd odwoławczy jednocześnie wyeliminował z opisu pozostałych przypisanych mu czynów ich popełnienie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a w konsekwencji wyeliminował również art. 65 § 1 k.k. z podstawy prawnej skazania za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. (ust. XIV). Nadto, dostrzegając na tej podstawie potrzebę zmodyfikowania opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w ust. I wyroku, Sąd odwoławczy wyeliminował w niego zwrot „S. C. zajmował się wprowadzaniem do obrotu środków odurzających, kradzieżami z włamaniem, wymuszaniem okupu za uprzednio skradzione rzeczy, wprowadzaniem do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego po uprzednim oczyszczeniu go”.

Mając na uwadze fakt, że zgodnie z treścią art. 65 § 1 k.k. nadzwyczajne zaostrenie kary przewidziane wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 64 § 2 k.k., stosuje się także wobec sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, oraz uwzględniając fakt, iż w odniesieniu do pozostałych przypisanych S. C. przestępstw (ust. XII, XV i XVI), Sąd pierwszej instancji przyjął, że oskarżony uczynił sobie z nich stałe źródło dochodu, czemu dał

wyraz w opisie każdego z tych czynów, Sąd ad quem nie uwzględnił wniosku apelacji i nie wyeliminował tego przepisu z podstawy prawnej skazania za te przestępstwa.

W świetle uniewinnienia oskarżonego S. C. od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. straciło na swej aktualności rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w ust. XVII zaskarżonego wyroku, dlatego też Sąd odwoławczy uchylił to orzeczenie i na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych temu oskarżonemu za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa orzekł wobec niego nową karę łączną pozbawienia wolności, którą ukształtował na poziomie 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając również w tym wypadku tę karę w oparciu o zasadę asperacji, Sąd ad quem miał tutaj na uwadze z jednej strony bliski związek podmiotowy zachodzący pomiędzy przestępstwami, wyrażający się w ich umyślnym charakterze oraz tożsamej motywacji oskarżonego towarzyszącej ich popełnieniu, z drugiej zaś strony wziął pod uwagę luźny związek przedmiotowy występujący pomiędzy tymi przestępstwami. Co prawda przestępstwa te popełnione zostały w tym samym okresie czasu, niemniej podkreślenia wymaga, że były one różnego rodzaju i atakowały różne dobra prawne.

Niezależnie od tego, uwzględniając fakt, iż w przypadku skazania oskarżonego za przestępstwo narkotykowe (ust XII) podstawę wymiaru kary grzywny powinien stanowić przepis art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, który obok sankcji w postaci kary pozbawienia wolności przewiduje również (obligatoryjną) sankcję w postaci kary grzywny, Sąd ad quem wyeliminował z podstawy wymiaru tej kary błędnie powołany tamże art. 33 § 2 i § 3 k.k.

VI

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

I. uchylił zaskarżony wyrok w całości w odniesieniu do oskarżonego T. F. (1) i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania;

II. zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych A. G. (1) i S. C. w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny zawarte w ust. VI wyroku oraz o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w ust. XVII wyroku,

2. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego S. C. od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt I aktu oskarżenia, a przypisanego w ust. I wyroku, i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa,

3. wyeliminował z opisu czynów przypisanych oskarżonemu S. C. w ust. XII, XIV, XV i XVI wyroku ich popełnienie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ust. XII wyroku wyeliminował art. 33 § 2 i § 3 k.k. z podstawy wymiaru kary grzywny, a w ust. XIV wyroku art. 65 § 1 k.k. z podstawy prawnej skazania,

4. uchylił zaskarżony wyrok w ust. III i IV i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania,

5. wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w ust. I zwrot „od nieustalonego dnia 2001 roku do nieustalonego dnia września 2006 roku”, zwrot „w znacznych ilościach”, oraz zwrot „S. C. zajmował się wprowadzaniem do obrotu środków odurzających, kradzieżami z włamaniem, wymuszaniem okupu za uprzednio skradzione rzeczy, wprowadzaniem do obrotu gospodarczego alkoholu przemysłowego po uprzednim oczyszczeniu go”,

6. w ramach czynu zarzuconego oskarżonemu A. G. (1) w pkt IV aktu oskarżenia, a przypisanego w ust. V wyroku, uznał go za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia po 21 czerwca 2002 roku, w bliżej nieustalonej miejscowości, pomógł w zbyciu nieustalonej do chwili obecnej osobie plotera drukującego firmy (...) o wartości 10.000

złotych, wiedząc, że pochodzi on z czynu zabronionego, to jest występku z art. 291 § 1 k.k. i za to, na mocy powołanego przepisu oraz art. 33 § 2 i § 3 k.k., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

7. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu A. G. (1) za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa orzekł wobec tego oskarżonego karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

8. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu S. C. za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa orzekł wobec tego oskarżonego karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

9. wymienione w ust. VII i XVIII wyroku okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zaliczył oskarżonym A. G. (1) i S. C. na poczet kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych niniejszym wyrokiem.

W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, w tym w całości wobec oskarżonego M. B., i na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych A. G. (1) i S. C. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że uiszczenie tych kosztów byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na ich sytuację majątkową, natomiast w odniesieniu do oskarżonego M. B. kosztami tymi – po myśli art. 636 § 1 k.p.k. – obciążył Skarb Państwa.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. L. kwotę 738 złotych (siedemset trzydzieści osiem), w tym podatek VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu S. C. w drugiej instancji.

VII

Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Okręgowy w Krakowie uwzględni poczynione wyżej uwagi. W szczególności raz jeszcze wysłucha oskarżonych A. G. (1) i T. F. (1), respektując przy tym ich prawa procesowe, oraz ponownie bezpośrednio przesłucha w charakterze świadków T. F. (2) i P. L. (1), posiłkując się w odpowiednim zakresie treścią uprzednio złożonych przez nich depozycji (również tych znajdujących się na kartach 112-116, 118-122 i 168-172 – tom II F, które w poprzednim postępowaniu nie zostały ujawnione). Odnośnie do pozostałych dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie zaskarżonego wyroku może poprzestać na ich ujawnieniu w trybie art. 442 § 2 k.p.k., chyba, że któraś ze stron zgłosi uzasadnione żądanie przeprowadzenia określonych dowodów na rozprawie w sposób bezpośredni lub ex officio uzna to za konieczne. W razie takiej potrzeby dopuści również inne dowody, których potrzeba przeprowadzenia wyłoni się w trakcie ponownego rozpoznania sprawy. Każdy z przeprowadzonych dowodów oceni w sposób respektujący treść art. 7 k.p.k., a następnie poczyni na ich podstawie trafne, wolne od błędu ustalenia faktyczne. Na bazie tak ustalonego stanu faktycznego ponownie dokona wnikliwej oceny prawnej zachowania obu oskarżonych. W razie uznania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonym winy w ramach czynów zarzuconych im w pkt I i V aktu oskarżenia (T. F. (1)) oraz w pkt III aktu oskarżenia (A. G. (1)), należy rozważyć ich postać oraz kwalifikację prawną. O ile okaże się to konieczne, sporządzi pisemne uzasadnienie wyroku, w którym w sposób rzetelny wyjaśni podstawę faktyczną i prawną wydanego orzeczenia.